

سُوْرَةُ قَمِكِّيْتْرُوْهِیْ خَمِیْسُ قَمِ اَرْبَعُوْنَ اَیْتُوْثَلَاثُ رُكُوْعًا

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

به اسم الله رحمان رحیم

قَمِ الْقُرْآنِ الْمَجِیْدِ ۱۰۱ بَلْ عَجِبُوْا اَنْ جَاءَهُمْ مُّنْذِرٌ مِّنْهُمْ

ق. و قران مجید (شاهد است) * بلکه تعجب کنند که آمد برایشان مُنْذِرٌ از خودشان

(۱) مُنْذِرٌ: اخطاردهنده، پند دهنده، ترساننده.

فَقَالَ الْكٰفِرُونَ هٰذَا شَيْءٌ عَجِيبٌ ۚ ؕ اِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا ۙ

پس گویند کافران اینست شیء عجیب * آیا که مردیم و شدیم خاک؟

ذٰلِكَ رَجْعٌ بَعِيْدٌ ۙ ۝۳۰ قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنْقُصُ الْاَرْضُ مِنْهُمْ ۙ وَ

اینست رجعت بعید! * البته علم داریم آنچه دهد تنقیص زمین از آنها. و

عِنْدَنَا كِتٰبٌ حَفِيْظٌ ۙ ۝۴۰ بَلْ كَذَّبُوْا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَهُمْ

نزدماست کتاب حفیظ^۱ * بلکه تکذیب کردند حق را چون آمد برایشان، هستند

(۱) وقتیکه ذره ذره يك چیز ثبت باشد دوباره بمیان آوردن آن آسان است.

فِي أَمْرِ مَرْجٍ ۵ أَفَلَمْ يَنْظُرُوا إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنَاهَا وَ

در امر به هرج مرج * آیا چرانمیکنند نظر به سماء فوق شان، چطور بنا کردیم آنرا و

زَيَّنَّا وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوجٍ ۶ وَالْأَرْضَ مَدَدْنَاهَا وَالْقَيْنَا فِيهَا

مزين کردیم آنرا و نیست آنرا کدام درزی * و زمین را گستردیم و افگندیم در آن

رَوَاسِيَ وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ ۷ تَبْصِرَةً وَذِكْرَى

کوها را و نبات کردیم در آن از هر زوجی با بهجت * بصیرتی و تذکار

لِكُلِّ عَبْدٍ مُنِيبٍ^۸ وَنَزَّلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً مُّبَارَكًا فَأَنْبَتْنَا بِهِ

بکل عبد منیب * و کردیم نازل از سماء آب مبارک و نبات کردیم با آن

جَنَّتِ وَحَبَّ الْحَصِيدِ^۹ وَالنَّخْلَ بَسِقَاتٍ لَهَا طَلْعٌ نَضِيدٌ^{۱۰} رِزْقًا

جنات و حبوبات درو شدنی * و نخل راست قامت با شاخهای انبوه * رزق

لِلْعِبَادِ^{۱۱} وَأَحْيَيْنَا بِهِ بَلْدَةً مَرَّةً سَيِّئًا كَذَلِكَ الْخُرُوجُ^{۱۲} كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ

برای عباد، و دادیم حیات با آن بلد مرده را. چنین باشد خروج * تکذیب کردند قبل آنها

قَوْمِ نُوحٍ ۱۱ وَأَصْحَابِ الرَّسِّ ۱۲ وَثَمُودَ ۱۳ وَعَادُ وَفِرْعَوْنَ ۱۴ وَإِخْوَانُ

قوم نوح و اصحاب رس و ثمود* و عاد و فرعون و اخوان

لُوطٍ ۱۵ وَأَصْحَابِ الْاَيْكَةِ ۱۶ وَقَوْمِ تَبَعٍ ۱۷ كُلٌّ كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ

لوط* و اصحاب ايكه و قوم تبع. كل تكذيب کردند رُسل را پس حق شد

وَعِيدٌ ۱۸ أَفَعَيْنَا يَا مَعْخُوقٍ ۱۹ الْأَوَّلِ ۲۰ بَلْ هُمْ فِي لَبْسٍ مِّنْ خَلْقٍ

وعيد* آیا علیل شدیم بخلقت اول. بلکه هستند در شبهه از خلقت

جَدِيدٌ^{١٥} ۴ وَ لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَ نَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهِ نَفْسُهُ ۗ

جدید * و البته خلق کردیم انسان را و داریم علم آنچه کند و سوسه بر آن نفس او.

وَ نَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ^{١٦} اذِيتَلَقَى الْمُتَلَقِينَ عَنِ

و مائیم قریب تر بوی از ریسمان رگ او * وقتی شود متلاقی به دو متلاقی از

الْيَمِينِ وَ عَنِ الشِّمَالِ قَعِيدٌ^{١٧} مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ

راست و از چپ نشسته * نگوید لفظی از سخن الا باشد نزدش

رَقِيبٌ عَتِيدٌ ﴿١٨﴾ وَجَاءَتْ سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ ذَلِكَ مَا كُنْتَ

رقیبی آماده * و میآید سكرات موت بحق. اینست آنچه میکردی

مِنْهُ تَحِيدٌ ﴿١٩﴾ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ ذَلِكِ يَوْمِ الْوَعِيدِ ﴿٢٠﴾ وَجَاءَتْ كُلُّ

از آن گریز * و میدمد در صور. اینست یوم وعید * و میآید هر

نَفْسٍ مَّعَهَا سَائِقٌ وَشَهِيدٌ ﴿٢١﴾ لَقَدْ كُنْتَ فِي غَفْلَةٍ مِّنْ هَذَا

نفس همرایش سائقی^۱ و شهیدی * البته بودی در غفلت از این

(۱) سائق: سوق دهنده

فَكشَفْنَا عَنْكَ غِطَاءَكَ فَبَصَرُكَ الْيَوْمَ حَدِيدٌ ﴿٢٦﴾ وَقَالَ قَرِينُهُ

برداشتیم از تو نقابترا هست چشمت امروز امروز تیز * و میگوید قرینش

هَذَا مَا لَدَىٰ عَتِيدٍ ﴿٢٣﴾ اَلْقِيَا فِي جَهَنَّمَ كُلَّ كَفَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٢٤﴾ مَنَاعٍ

اینست بنزدم آماده * "بیافکنید در جهنم هر کافر معاند را * مانع

لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ مُّرِيبٍ ﴿٢٥﴾ الَّذِي جَعَلَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَالْقِيَةُ فِي

خیر را، سرکش شکبر را * که میساخت با الله الله دیگری، افکنید او را در

الْعَذَابِ الشَّدِيدِ ﴿٢٦﴾ قَالَ قَرِينُهُ رَبَّنَا مَا أَطْغَيْتُ، وَلَكِنْ كَانُ فِي

عذاب شدید * گوید قرینش، رب ما نکردم بطغیانش و لاکن بود در

ضَلِيلٍ بَعِيدٍ ﴿٢٧﴾ قَالَ لَا تَخْتَصِمُوا لَدَائِيَّ وَقَدْ قَدَّمْتُ إِلَيْكُمْ

گمراهی بعید * میگوید نکنید خصومت نزد من و البته فرستادیم بشما

بِالْوَعِيدِ ﴿٢٨﴾ مَا يُبَدَّلُ الْقَوْلُ لَدَائِيَّ وَمَا أَنَا بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ ﴿٢٩﴾ يَوْمَ

با وعید * نمیشود بدل قول بنزد من و نیستیم ظلم کننده بر بندگان * روزیکه

نَقُولُ لِيَجْهَنَّمَ هَلِ امْتَلَأْتِ وَتَقُولُ هَلْ مِنْ مَزِيدٍ ﴿۳۰﴾ وَأَزْلَفْتِ

بگوئیم بجهنم "آیا پر شدی" و بگوید "هست چیزی مزید؟" * و شود نزدیک

الْجَنَّةِ لِلْمُتَّقِينَ غَيْرِ بَعِيدٍ ﴿۳۱﴾ هَذَا مَا تُوْعَدُونَ لِكُلِّ أَوَّابٍ

جنت برای متقیان غیر بعید * اینست آنچه میشد وعده بکل توواب

حَفِيفٍ ﴿۳۲﴾ مَنْ خَشِيَ الرَّحْمَنَ بِالْغَيْبِ وَجَاءَ بِقَلْبٍ مُنِيبٍ ﴿۳۳﴾

حفیظ * آنکه میترسید از رحمان غائبانه و میآمد با قلب منیب *

وَادْخُلُوهَا بِسَلَامٍ ذَٰلِكَ يَوْمُ الْخُلُودِ ﴿٣٤﴾ لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ فِيهَا وَلَدَيْنَا

شوید داخل آن بسلامتی. اینست یوم خلود * برایشان آنچه خواهند آنجاست و نزد ما

مَزِيدٌ ﴿٣٥﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنْ قَرْنٍ هُمْ أَشَدُّ مِنْهُمْ بَطْشًا

مزید * و چقدر کردیم هلاک قبل آنها از قرنهای، بودند اشد از آنها بگرفت

فَنَقَّبُوا فِي الْبِلَادِ هَلًا مِنْ تَحِيصٍ ﴿٣٦﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَذِكْرًا

زدند نقب^۱ در بلاد. هست کدام جای گریز؟ * یقیناً در اینست بس پندی

(۱) همه جا نقب زدند، جستجو کردند، حفریات کردند.

لِإِنْ كَانَ لَهُ قَلْبٌ أَوْ أَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ ﴿۳۷﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا

آنرا که باشد او را قلبی یا دهد گوش و باشد شهید * و البته خلق کردیم

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَمَا مَسَّنَا مِنْ لُغُوبٍ ﴿۳۸﴾

سماوات و زمین را و مابین آنها را در شش ایام. و نکرد مس بما کدام نخستگی *

فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَ

بکن صبر بر آنچه گویند و بکن سبوح بحمد ربت قبل طلوع شمس و

قَبْلَ الْغُرُوبِ ﴿۴۵﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَأَدْبَارَ السُّجُودِ ﴿۴۶﴾ وَاسْتَمِعْ يَوْمَ

قبل از غروب * و در لیل بکن سبح اورا و بعد سجود * و بشنو روزیکه

يُنَادِ الْمُنَادِ مِنْ مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿۴۷﴾ يَوْمَ يَسْمَعُونَ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ ذَٰلِكَ

کند ندا نداکننده از مکان قریب * روزیکه بشنوند صدا را بحق. اینست

يَوْمَ الْخُرُوجِ ﴿۴۸﴾ إِنَّا نَحْنُ مُمْتِحِنٌ وَإِلَيْنَا الْمَصِيرُ ﴿۴۹﴾ يَوْمَ تَشْقُقُ

روزخروج * مامیدهیم حیات ومی میرانیم و بسوی ماست مصیر * روزیکه شق شود

(۱) مانند آفتاب مهتاب و ستارگان که به سجده میروند، سجده کن.

الْأَرْضُ عَنْهُمْ سَرَاعًا ذَٰلِكَ حَشْرٌ عَلَيْنَا يَسِيرٌ ﴿٤٤﴾ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ

زمین از آنها سریعاً. اینست حشری بر ما آسان* مائیم بس عالم بر آنچه گویند

وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ قَفَّ فَذَكَرُ بِالْقُرْآنِ مَنْ يَخَافُ وَعِيدِ ﴿٤٥﴾

و نیستی تو بر آنها جبار. بکن ذکر ازقران آنراکه داردخوف از وعید*